

Nr 372.

Godkänd av första kammaren den 18 juni 1919.

Godkänd av andra kammaren den 18 juni 1919.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt m. m.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 52.)

Till Konungen.

I en den 21 mars 1919 dagtecknad proposition, nr 259, har Eders Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

1) förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt; och

2) förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

Förstnämnda förslag hade följande lydelse:

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 14 saml. Nr 372.

Förslag

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
om inkomst- och förmögenhetsskatt.**

Härigenom förordnas, att 2 § 1 mom., 9, 17, 18, 19, 20 och 25 §§ i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt ävensom avdelningarna 1:o) och 5:o) i de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola, 7, 8 och 9 §§ ävensom avdelningarna 1:o) och 5:o) i de särskilda anvisningarna i nedan angivna delar, hava följande ändrade lydelse:

2 §.

1 mom. Skattskyldigheten för inkomst enligt denna förordning avser, med det undantag, som omförmäles i 19 § 2 mom., den inkomst, som åtnjutits under det nästföregående kalenderåret eller, då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, det räkenskapsår, som gått tillända närmast före den 1 mars det år, taxeringen sker.

9 §.

Vid uppskattning av inkomst ur inkomstkälla, som i 7 § omförmäles, må, utom i det fall att ersättning för bestridande av särskilda med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 § förmäles, blivit av staten särskilt anvisad, avdrag ske för alla utgifter för inkomstens förvärvande eller bibehållande, såsom:

arrende- eller hyresavgift; — — — — —

— — — — — underhåll av fastighet och inventarier;

avlöning, kost och övriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden, arbetare och hemmavarande barn, för de sistnämnda dock endast ifall de uppnått 21 år eller ock själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt;

kostnad för nödigt biträde i hemmet, för det fall att gift kvinna av förvärvsverksamhet är i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel, skolande avdraget ske från hennes inkomst av dylik verksamhet, med iakttagande av att avdraget i intet fall må överstiga 300 kronor;

kontors- och andra förvaltningskostnader — — — — —.

17 §.

1 mom. Den uppskattade inkomsten och en sextiondedel av den uppskattade förmögenheten utgöra tillsammans *taxerat belopp*. För den, som icke enligt 12 § är skattskyldig för förmögenhet, utgör den uppskattade inkomsten *taxerat belopp*. Det *taxerade beloppet* utföres i jämna tiotal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt tiotal kronor, bortfaller.

2 mom. För annan skattskyldig än svensk medborgare, som är här i riket mantalsskriven, utgör det *taxerade beloppet* tillika *beskattningsbart belopp*, och inträder skatteplikt, när detta belopp uppgår till 100 kronor.

18 §.

1 mom. För svensk medborgare, som är här i riket mantalsskriven, beräknas det *beskattningsbara beloppet* efter följande grunder.

a) Med avseende å levnadskostnadernas höjd indelas samtliga orter i riket i fem *ortsgrupper*, av vilka *ortsgrupp I* omfattar orter med de billigaste och *ortsgrupp V* orter med de dyraste levnadskostnaderna. Denna indelning verkställles av socialstyrelsen enligt de närmare föreskrifter, Konungen äger meddela, och gäller för en tid av fem år i sänder.

För en var skattskyldig skall från det *taxerade beloppet* såsom fritt från skatt avdragas följande belopp (*ortsavdrag*):

om han är mantalsskriven inom ort tillhörande	<i>ortsgrupp I</i> ,	600 kronor,
» » » » » » » » » »	<i>II</i> ,	700 »
» » » » » » » » » »	<i>III</i> ,	800 »
» » » » » » » » » »	<i>IV</i> ,	900 »
» » » » » » » » » »	<i>V</i> ,	1,000 »

b) Utöver *ortsavdraget* äger skattskyldig, vilken är gift eller har hemmavarande eller av honom helt eller delvis underhållna barn, vilka icke uppnått 21 år och icke själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, erhålla följande *avdrag (familjeavdrag)*:

gift skattskyldig: för hustrun 200 kronor; för varje sådant barn, som ovan sägs, om barnet uppnått 15 år, 200 kronor och, om barnet ej uppnått 15 år, 100 kronor; samt

ogift skattskyldig (varmed jämställes änkring, änka eller franskild)

för barn, som ovan sägs: för ett barn, om det uppnått 15 år, 300 kronor och, om det ej uppnått 15 år, 200 kronor; samt för varje följande barn, om det uppnått 15 år, 200 kronor och, om det ej uppnått 15 år, 100 kronor.

För barn, vilkas föräldrar båda leva men icke äro gifta med varandra, skall, därest enligt ovan givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag, endast modern eller, om barnet vistas hos fadern, endast denne åtnjuta avdrag.

c) I enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga på grund av särskilda omständigheter (långvarig sjukdom, olyckshändelse, underhåll av andra närstående än dem, för vilka han äger åtnjuta familjeavdrag) är väsentligt nedsatt, må det skattefria avdraget ökas med högst 500 kronor. Sådana utgifter för annans underhåll, som avses i 10 §, må icke åberopas såsom grund för avdrag enligt detta stycke.

d) Den del av det taxerade beloppet, som överstiger summan av de enligt a), b) och c) här ovan för den skattskyldige medgivna avdrag men icke dubbla summan av samma avdrag, upptages i det beskattningsbara beloppet till sitt halva belopp.

Den del av det taxerade beloppet, som överstiger dubbla summan av medgivna avdrag, ingår i sin helhet i det beskattningsbara beloppet.

2 mom. Det beskattningsbara beloppet utföres i jämna tiotal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt tiotal kronor, bortfaller.

För svensk medborgare, som är här i riket mantalsskriven, inträder skatteplikt, när det beskattningsbara beloppet uppgår till 10 kronor.

19 §.

1 mom. Inkomst- och förmögenhetsskatt utgår med viss procent av de enligt nedan angivna grunder uträknade *grundbelopp*.

a) För andra skattskyldiga än inländska aktiebolag och solidariska bankbolag utgör grundbeloppet:

för den del av det beskattningsbara beloppet, som icke överstiger 10,000 kronor, 3 %,

för den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger

10,000 kronor men icke.....	20,000 kronor, 4 %
20,000 » » »	40,000 » , 5 %
40,000 » » »	60,000 » , 6 %
60,000 » » »	100,000 » , 7 %
100,000 » » »	150,000 » , 8 %

150,000 kronor men icke	200,000 kronor, 9 %
200,000 » » »	300,000 » , 10 %
300,000 » » »	400,000 » , 11 %
400,000 » » »	600,000 » , 12 %
600,000 » » »	800,000 » , 13 %
800,000 » » »	1,000,000 » , 14 %
1,000,000 »	, 15 %

dock att grundbeloppet icke må i något fall överstiga 12 procent av det beskattningsbara beloppet.

b) För inländskt aktiebolag eller solidariskt bankbolag utgör grundbeloppet: (*A-skatt*)

När den taxerade inkomsten i förhållande till kapitalet	Skatt i % av den taxerade inkomsten.	När den taxerade inkomsten i förhållande till kapitalet	Skatt i % av den taxerade inkomsten.
icke överstiger 4 %	1.50	överstiger 12 men icke 12 $\frac{1}{2}$ %...	5.40
överstiger 4 men icke 4 $\frac{1}{4}$ %.....	1.60	» 12 $\frac{1}{2}$ » » 13 »...	5.60
» 4 $\frac{1}{4}$ » » 4 $\frac{1}{2}$ »	1.70	» 13 » » 13 $\frac{2}{3}$ »...	5.80
» 4 $\frac{1}{2}$ » » 4 $\frac{3}{4}$ »	1.80	» 13 $\frac{2}{3}$ » » 14 $\frac{1}{3}$ »...	6.00
» 4 $\frac{3}{4}$ » » 5 »	1.90	» 14 $\frac{1}{3}$ » » 15 »...	6.20
» 5 » » 5 $\frac{1}{3}$ »	2.00	» 15 » » 16 »...	6.40
» 5 $\frac{1}{3}$ » » 5 $\frac{2}{3}$ »	2.20	» 16 » » 17 »...	6.60
» 5 $\frac{2}{3}$ » » 6 »	2.40	» 17 » » 18 »...	6.80
» 6 » » 6 $\frac{1}{3}$ »	2.60	» 18 » » 19 »...	7.00
» 6 $\frac{1}{3}$ » » 6 $\frac{2}{3}$ »	2.80	» 19 » » 20 »...	7.15
» 6 $\frac{2}{3}$ » » 7 »	3.00	» 20 » » 21 »...	7.30
» 7 » » 7 $\frac{1}{3}$ »	3.20	» 21 » » 22 »...	7.45
» 7 $\frac{1}{3}$ » » 7 $\frac{2}{3}$ »	3.40	» 22 » » 23 »...	7.60
» 7 $\frac{2}{3}$ » » 8 »	3.60	» 23 » » 24 »...	7.75
» 8 » » 8 $\frac{1}{2}$ »	3.80	» 24 » » 25 $\frac{1}{2}$ »...	7.90
» 8 $\frac{1}{2}$ » » 9 »	4.00	» 25 $\frac{1}{2}$ » » 27 »...	8.05
» 9 » » 9 $\frac{1}{2}$ »	4.20	» 27 » » 28 $\frac{1}{2}$ »...	8.20
» 9 $\frac{1}{2}$ » » 10 »	4.40	» 28 $\frac{1}{2}$ » » 30 »...	8.35
» 10 » » 10 $\frac{1}{2}$ »	4.60	» 30 » » 32 »...	8.50
» 10 $\frac{1}{2}$ » » 11 »	4.80	» 32 » » 34 »...	8.65
» 11 » » 11 $\frac{1}{2}$ »	5.00	» 34 » » 36 »...	8.80
» 11 $\frac{1}{2}$ » » 12 »	5.20	» 36 » » 39 »...	8.95

När den taxerade inkomsten i förhållande till kapitalet	Skatt i % av den taxerade inkomsten.	När den taxerade inkomsten i förhållande till kapitalet	Skatt i % av den taxerade inkomsten.
överstiger 39 men icke 42 %	9.10	överstiger 95 men icke 100 %	10.90
» 42 » » 46 »	9.25	» 100 » » 105 »	11.00
» 46 » » 50 »	9.40	» 105 » » 110 »	11.10
» 50 » » 55 »	9.55	» 110 » » 115 »	11.20
» 55 » » 60 »	9.70	» 115 » » 120 »	11.30
» 60 » » 65 »	9.85	» 120 » » 125 »	11.40
» 65 » » 70 »	10.00	» 125 » » 130 »	11.50
» 70 » » 75 »	10.15	» 130 » » 135 »	11.60
» 75 » » 80 »	10.30	» 135 » » 140 »	11.70
» 80 » » 85 »	10.45	» 140 » » 145 »	11.80
» 85 » » 90 »	10.60	» 145 » » 150 »	11.90
» 90 » » 95 »	10.75	» 150	12.00

varvid dock iakttages, att skattens grundbelopp icke i något fall må med mera än halva den överskjutande inkomsten överstiga det grundbelopp, som högst skolat påföras bolaget, därest dess inkomst hade varit allenast så stor, att bolaget varit att hänföra till närmast lägre skatteklass.

Till kapital, varom här är fråga, räknas såväl aktie- eller lottkapital som ock reservfonden. Aktie- eller lottkapitalet upptages till det belopp, som angivits i balansräkningen för nästföregående år, eller, om aktie- eller lottkapitalet samma år undergått förändring, till medelstorleken därav under nämnda år. På samma sätt förfares vid beräkning av reservfonden.

2 mom. Utöver den inkomstskatt, varom i 1 mom. är stadgat, skall av där omförmäلت bolag erläggas inkomstskatt med viss procent av ett grundbelopp, vilket utgör tre kronor för varje fullt hundratal kronor av den del av bolagets nästföregående år till beskattning enligt nyssnämnda moment taxerade inkomst, som icke i vanlig ordning utdelats till delägarna; dock efter avdrag av de å sagda inkomst belöpande kronoutskylder, ävensom, i fråga om försäkringsaktiebolag, av vinstutdelning till försäkrings-tagare eller av för samma ändamål reserverade medel. (B-skatt)

3 mom. I den mån enligt 2 mom. beskattade tillgångar i vanlig ordning utdelas, äger bolaget åtnjuta restitution med viss procent av ett grundbelopp, vilket utgör tre kronor för varje fullt hundratal kronor av de till delägarna sålunda utdelade tillgångar, skoland därvid iakttagas, att

sammanlagda beloppet av restituerade medel icke må uppgå till högre belopp än de av bolaget enligt 2 mom. erlagda skattemedel. Restitution sker i den ordning, som är stadgad i fråga om restitution av kronoutskylder.

20 §.

1 mom. För varje år bestämmes den för alla skattskyldiga enhetliga procent av de i 19 § 1 och 2 mom. omförmälda grundbeloppen, med vilken inkomst- och förmögenhetsskatt skall det nästföljande året utgå.

2 mom. Vid restitution av skatt enligt 19 § 3 mom. tillämpas å där omförmälda grundbelopp det procenttal, som, på sätt nyss sagts, bestämts att gälla för året näst efter det, under vilket utdelning, som föranlett restitution, ägt rum.

25 §.

1 mom. Är skattskyldig gift, skall i hans taxering enligt denna förordning inbegripas jämväl hustruns inkomst och förmögenhet; dock att i fall, där hustrun haft inkomst eller förmögenhet, som rättsligen varit från mannens förvaltning undantagen, hustrun skall taxeras härför.

Skulle i senare fallet avdrag, vartill ena maken enligt 10 § varit berättigad, överstiga dennes inkomst, må överskjutande beloppet avräknas från den andre makens behållna inkomst.

Hava makar blivit särskilt taxerade, skall det beskattningsbara beloppet bestämmas efter båda makarnas taxerade belopp sammanräknade, varvid iakttages, att de enligt 18 § 1 mom. skattskyldig medgivna avdrag få åtnjutas allenast av makarna gemensamt, och skall skatt beräknas efter det sålunda bestämda beskattningsbara beloppet samt påföras vardera maken efter förhållandet mellan dennes taxerade belopp och summan av de för båda makarna taxerade beloppen.

Därest hustrun men icke mannen taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, skall vid beräkning av det beskattningsbara beloppet hustrun för mannen åtnjuta enahanda avdrag, som eljest får åtnjutas för hustru.

2 mom. Har skattskyldig hemmavarande eller av honom helt eller delvis underhållna barn under 21 år, skall, därest barnen icke själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, den skattskyldige taxeras jämväl för sådana barns inkomst och förmögenhet.

Skulle i sådant fall avdrag, vartill den skattskyldige jämlikt 10 § är berättigad, överstiga hans inkomst, må det överskjutande beloppet avräknas från barnens behållna inkomst; men må däremot icke, därest av-

drag, vartill barn enligt 10 § varit berättigat, överstiger barnets inkomst, överskjutande beloppet avräknas från den skattskyldiges eller övriga barns behållna inkomst.

Därest skattskyldig taxeras för barns inkomst och förmögenhet, skall jämte den skattskyldige barnet ansvara för den å dess inkomst och förmögenhet belöpande del av skatten.

3 mom. När enligt denna förordning hänsyn skall tagas därtill, huruvida skattskyldig har barn, och till barnens ålder, avses förhållandena den 31 december året näst före det, då taxeringen sker.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o) Inkomst av fast egendom.

I. Värdet av bostadsförmån — — — — —.

II. Till *inkomst av jordbruk* — — — — — jordbruket och dess binäringar (ej för personligt behov) avsedda inventarier.

För lön och underhåll åt hemmavarande barn, som deltagar i arbetet med egendomens skötsel, äger skattskyldig göra avdrag med fulla värdet av omförmälda förmåner, därest barnet uppnått 21 år eller särskilt taxeras för sin inkomst. I andra fall må avdrag för lön och underhåll åt hemmavarande barn icke äga rum, liksom å andra sidan lönen och underhållet icke skola upptagas såsom inkomst för barnet.

Kostnad för sådana arbeten — — — — — inkomst av jordbruk.

III. — — — — —.

5:o) Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.

Avdrag är medgivet:

1) för alla omkostnader — — — — — kronoutskylder.

Avdrag får således ej göras — — — — — egen bostad o. d.

Däremot är avdrag medgivet — — — — — belastar sin affär med utgifter härför. För lön och underhåll åt hemmavarande barn, som deltaga i rörelse eller yrke, äger skattskyldig göra avdrag med fulla värdet av omförmälda förmåner, därest barnet uppnått 21 år eller särskilt taxeras för sin inkomst. I andra fall må avdrag för lön och underhåll åt hemmavarande barn icke äga rum, liksom å andra sidan lönen och underhållet icke skola upptagas såsom inkomst för barnet. Gift kvinna, som av förvärvsverksamhet är i avsevärd grad förhindrad att ägna sig

åt hemmets skötsel, äger att från sin inkomst av dylik verksamhet avdraga kostnaden för nödigt biträde i hemmet, dock högst 300 kronor. Skulle efter avdraget kvinnans inkomst av sådan verksamhet utvisa underskott, får underskottet, i den mån det föranledes av nyssnämnda avdrag, icke enligt 3) i denna punkt avdragas från annan inkomst.

Aven indirekta kostnader — — — —.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1920 med iakttagande därav, att med i 19 § 2 mom. omförmäld, till beskattning enligt 19 § 1 mom. taxerad inkomst skall vid taxering år 1920 förstås den år 1919 till inkomstskatt taxerade inkomsten.

Vid framläggandet för 1918 års lagtima riksdag av propositionen nr 448 rörande skärpning av krigskonjunkturskatten ställde Kungl. Maj:t i utsikt en revision av den allmänna inkomstbeskattningen, som i sin hittillsvarande gestaltning icke medgäve ett uttagande av verkligt betydande nya skattebelopp. Departementschefen anförde härvid bland annat följande: »Önskvärt vore efter min mening, att åt den grundläggande beskattningstypen i vårt land gäves en sådan byggnad, att den tilläte en efter det statsfinansiella lägets växlande krav mer eller mindre hård belastning, varigenom införandet av fristående extra inkomstbeskattning bleve överflödigt. Men sålunda är icke vår nuvarande allmänna inkomstskatt efter min mening byggd, och omständigheterna ha icke medgivit ett framläggande för innevarande års riksdag av förslag till erforderlig omläggning av grunderna för ifrågavarande skatt. Vissa förarbeten för en revision äro emellertid vidtagna, och är det min åsikt, att arbetet bör fullföljas i syfte att förslag skola kunna föreläggas nästkommande års riksdag till förändring i vissa delar av bestämmelserna rörande inkomst- och förmögenhetsskatten.»

Sedan detta yttrades, har det allmänna läget förändrats i en riktning, som gjort det omförmälda revisionskravet oavvisligt. Vi stå inför en avveckling av kristidens förhållanden. Krigskonjunkturen är redan praktiskt taget förbi, och den rikt flödande skattekälla, som staten under de senare åren haft i krigskonjunkturskatten, förutsättes kunna tagas i anspråk endast till och med nästa år. Någon motsvarande utgiftsminskning är emellertid icke att för närvarande emotse. De nya

eller ökade behov, som kristiden skapat, komma ännu att till stor del kvarstå. De intäkter, de extraordinära skatteformerna och särskilt krigskonjunkturskatten lämnat, måste framdeles i mån av behov uttagas inom ramen för den ordinarie inkomstbeskattningen. Det gäller därför att bereda denna för dess sålunda utvidgade uppgift.

Eders Kungl. Maj:ts nu framlagda förslag avse att bilda det första steget till inkomst- och förmögenhetsskattens reformerande i enlighet med ovan antydda syfte. I första hand hava härvid tagits i beaktande »förekomna önskemål beträffande inkomstbeskattningen, som redan tidigare utan samband med kristidsförhållandena gjort sig gällande, såsom exempelvis önskemålet, att beskattningen i fråga måtte genom lämpligare avdragsbestämmelser och annan skatteskala bättre anpassa sig efter och mera effektivt utnyttja den befintliga skatteförmågan, varigenom ökade möjligheter kunde beredas att på inkomstbeskattningens väg uttaga de på det hela taget växande men dock år från år växlande belopp i skattemedel, som statens hushållning erfordrar».

Det föreliggande förslaget i fråga om inkomst- och förmögenhetsskatten innehåller ej några ändrade grunder för den skattepliktiga inkomstens beräkning utom i ett par detaljer, som i viss mån sammanhånga med föreslagna nya avdragsbestämmelser.

Den vedertagna grunden för äkta makars beskattning, att makarna behandlas såsom ett skattesubjekt, har Eders Kungl. Maj:ts icke velat rubba i detta sammanhang. Denna fråga berör också den kommunala beskattningen och har ansetts böra lösas i samband med den blivande kommunalskattereformen. Emellertid föreslås den ändring i 9 § förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, att gift kvinna, som är av förvärvsverksamhet i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel, äger att från sin inkomst av dylik verksamhet avdraga kostnaden för nödigt biträde i hemmet, dock högst 300 kronor.

Då gällande bestämmelser ej anses medgiva sådant avdrag, men det icke kan bestridas, att här är fråga om en nödvändig utgift för förvärvande av hustruns arbetsinkomst, synes billigt, att författningen ändras. Det föreslagna beloppet synes dock såsom maximum för snävt tilltaget och bör lämpligen höjas till 400 kronor.

Regeln att mannen är skattskyldig för både sin och hustruns inkomst kan sägas vara i förslaget utsträckt till ett slags familjebeskattnings, i det hufvudet ålagts att skatta även för sina omyndiga barns inkomst och förmögenhet, där denna ej uppgår till så stort belopp, att

enligt allmänna regler barnet självt bör taxeras. Enligt nuvarande 25 § 2 mom. skatteförordningen skattar fadern blott för hemmavarande barns förmögenhet. Anledningen till utsträckningen är den, att barnets inkomst, vare sig det vistas i hemmet eller annorstädes, tydligen minskar faderns underhållsplikt och på så sätt ökar hans skatteförmåga. Emot den rätt detaljerade bestämmelsen i ämnet har riksdagen ej funnit anledning till erinran.

De skattefria avdragen med hänsyn till den personliga skatteförmågan hos enskilda skattskyldiga hava i propositionen på ett genomgripande sätt omgestaltats och utvidgats. Med bibehållande av dessa förmåners begränsning till här i riket mantalsskrivna svenska medborgare utgår Eders Kungl. Maj:ts förslag från, »att en person saknar skatteförmåga för den del av sin inkomst, som motsvarar existensminimum för honom och hans familj, d. v. s. vad som öundgängligen erfordras för hans och hans familjs uppehälle, vadan en skattskyldigs skatteförmåga endast representeras av den existensminimum överstigande delen av inkomsten eller den s. k. fria inkomsten».

Existensminimum har icke fixerats utan anses växla dels efter levnadskostnadernas höjd å den plats, där den skattskyldige är bosatt, dels efter det antal personer, som skola hava sitt uppehälle ur den skattskyldiges inkomst. Det kan dock ej fullt individualiseras, utan de skattskyldiga måste sammanföras i vissa klasser med olika stort existensminimum för varje särskild sådan klass.

Vad först angår levnadskostnadernas höjd har man givetvis icke kunnat fastställa olika stort existensminimum för varje särskild ort, utan orterna hava ansetts kunna indelas i fem grupper, så att levnadskostnaderna förutsättas vara lika inom samtliga till en och samma ortsgrupp hörande orter. Denna indelning skall verkställas av socialstyrelsen och förnyas vart femte år.

Ortsavdraget föreslås inom ortsgrupp I till 600 kronor med 100 kronors ökning för varje följande grupp, så att avdraget inom grupp V blir 1,000 kronor (18 § 1 mom. a)).

Försörjningspliktens inverkan på skatteförmågan har beaktats genom förslag om särskilda avdrag för barn under 21 år, vilka ej själva taxeras, samt för hustru. Barnavdrag tillkommer även ogift skattskyldig. Det är ej inskränkt till hemmavarande barn. Avdragets storlek växlar dels

efter barnets ålder av mindre än 15 eller 15—21 år, dels ock så att ogift skattskyldig medgivits något förmånligare avdrag (18 § 1 mom. b)).

Vid bestämmande av avdragens belopp har hänsyn tagits endast till oundgängligen nödvändiga utgifter eller utgifterna för föda, kläder, bostad, bränsle, lyse, bohag, tvätt och sjukvård.

I avseende å prisen på dessa förnödenheter har man i förslaget utgått från 1914 års prisnivå. Det nuvarande kristidsläget har ansetts icke böra influera på bestämmelserna om hithörande normala avdrag. Hänsyn därtill borde tagas genom provisorisk höjning av dessa avdrag.

Emot ortsavdragens utformning har riksdagen ej något att anmärka. Det kan dock konstateras såsom en följd av deras tillämpning, att skattskyldigheten kommer att för till ortsgrupp I hänförliga skattskyldiga, vilka ej åtnjuta familjeavdrag, inträda redan vid inkomst överstigande 600 kronor. Onekligen ligger häri en skärpning av nu gällande regel om skattefrihet vid inkomst under 800 kronor, men får det ihågkommas, att skärpningen drabbar endast ensamma personer, som ej tyngas av försörjningsplikt för andra.

I fråga om familjeavdragen har det förefallit riksdagen som en brist, att ogift skattskyldig ej skulle få göra avdrag för husföreståndarinnan. I förevarande sammanhang synes någon skillnad ej böra uppdragas mellan henne och hustru. Vidare har riksdagen funnit barnavdragen något för snävt tillmätta, varjämte den olikhet i avdragens storlek, som föreslås i fråga om gift och ogift skattskyldig samt beträffande barn under och över 15 år, syntts ej blott sakligt mindre motiverad utan ock ledande till avsevärt besvär vid taxeringen. Riksdagen har i enlighet härmed ansett lämpligt, att avdraget för alla hithörande fall sättes till 200 kronor för varje barn. Avdraget för hustru lämnas oförändrat, men göres tillämpligt även å husföreståndarinnan hos ogift skattskyldig.

De ovan omförmälda avdragen äro obligatoriska och tillkomma alla hithörande skattskyldiga utan hänsyn till inkomstens storlek. Härutöver innefattar propositionen möjlighet för beskattningsmyndigheten att i ömmande fall av exempelvis försörjning av andra närstående än hustru och minderåriga, av långvarig sjukdom, av genom olycksfall ned satt förvärvsförmåga o. d. öka det skattefria avdraget. Sådan ökning må dock beviljas med högst 500 kronor (18 § 1 mom.). Emot denna skatte lindring, som har sin motsvarighet i nuvarande 19 § 3 mom., har riks-

dagen givetvis ej något att erinra. Möjligen hade kunnat ifrågasättas en något vidare ram, särskilt med hänsyn till skattskyldiga på det lägre inkomststadiet.

Vid bedömandet av effekten av ovan omhandlade skattefria avdrag är ock att taga i betraktande den i 18 § 1 mom. d) givna särskilda regeln för det beskattningsbara beloppets bestämmande. Denna regel, som i sin starkt sammanträngda formulering i förstnämde förefaller rätt svårfattlig, avser dels att förstärka de förekommande avdragens sammanlagda verkan och dels att förekomma ojämnheter vid skatteskalans tillämpning å det beskattningsbara beloppet. Dess innebörd har i propositionen uttryckts så: »Sedan enligt angivna regler bestämts det skattefria avdrag, en skattskyldig äger åtnjuta, utfinnes det beskattningsbara beloppet därigenom, att först från det taxerade beloppet drages det skattefria avdraget och därefter så mycket av det återstående taxerade beloppet, som motsvarar det skattefria avdraget, reducerat till hälften. Det enligt nämnda grund reducerade beloppet jämte återstående, dubbla summan av existensminimum överstigande del av det taxerade beloppet utgör tillhopa beskattningsbart belopp. Å det sålunda bestämda beskattningsbara beloppet tillämpas sedan den progressiva skatteskalan. Genom den nämnda, särskilda reduceringen kommer effekten av de skattefria avdragen att högst väsentligt ökas. En skattskyldig i ortsgrupp V med ett taxerat belopp av 2,000 kronor erhåller t. ex. genom denna bestämmelse i realiteten ej blott ett avdrag med 1,000 kronor utan därtill ock med halva det återstående beloppet eller ytterligare 500 kronor. Hans avdrag utgör alltså 1,500 kronor, och han erlägger skatt allenast för 500 kronor.»

Eders Kungl. Maj:ts förslag har bibehållit den nuvarande skillnaden mellan enskilda skattskyldiga och bolag¹⁾, att för de sistnämnda skatteprocenten beror av inkomstprocenten. Det upptager således i likhet med nuvarande bestämmelser två olika tariffer, en för enskilda (19 § 1 mom.) och en för bolag (2 mom.).

De nu gällande skattetarifferna hava icke den elasticitet, som, enligt vad ovan antytts, erfordras hos en rationellt anordnad tariff. De medgiva icke uttagande allt efter statens växlande behov av större eller mindre skattesumma utan risk, att den relativa skattebelastningen förskjutes. Det är denna brist, som hittills föranlett upptagande av till-

¹⁾ Inländska aktiebolag och solidariska bankbolag.

läggsskatter eller extra inkomst- och förmögenhetsskatter, så snart den ordinarie skatten beräknats icke kunna fylla det förefintliga behovet. För denna ofullkomlighet har man i föreliggande förslag sökt råda bot. De föreslagna skattetarifferna har man sökt avväga så att de, såvitt möjligt, uttrycka de olika inkomsttagarnas relativa skattskyldighet och att man kan uttaga ett ökat eller minskat skattebelopp genom en enkel procentuell höjning eller sänkning av skatten.

Tarifferna äro anordnade såsom genomsnittstariffer, vilkas tillämpning anses motsvara ett jämförelsevis ordinärt skattebehov. De beteckna ett slags grundtaxa, vilket i 19 § uttryckes så, att inkomst- och förmögenhetsskatt utgår med viss procent av de enligt de angivna grunderna uträknade *grundbelopp*. Allt efter behov kan genom en enhetlig procentuell ökning eller minskning av skattesatserna uttagas mera eller mindre än grundbeloppen.

Vad beträffar tariffen för *de enskilda* avser densamma att, genom starkare progression från inkomster å 30,000—40,000 kronor, allt efter avdragens storlek, samt progressionens fortsättande längre uppåt än fallet är med gällande skatteskala, öka skattebördan på de större inkomsterna. Den nya skalan innebär, enligt departementschefens slutomdöme, »en förskjutning av skattetrycket från mindre till större inkomster, men framför allt medför den tillsammans med avdragsbestämmelserna, att skattebördan lättas för större familjer».

Den för *bolagen* avsedda skattetariffen utmärkes, jämförd med den nuvarande, av lägre skattesatser nedifrån, med början vid 1.50 procent i stället för nuvarande 2.55 procent, samt fortsatt progression förbi den nu gällande högsta procenten 5.85 intill 12 procent eller samma maximum, som satts i tariffen för de enskilda. Mellan gränserna är tariffen utformad så, att för varje följande del av inkomsten något högre skatteprocent utgår än för närmast föregående, samt med iakttagande av att progressionen är jämförelsevis ringa för bolag, vilkas inkomst icke överstiger 5 procent och som med hänsyn därtill varit befriade från deltagande i de under krigstiden införda tillfälliga skatterna.

Inom riksdagen har varit ifrågasatt, att i författningen borde fastslås visst maximum för skattesatsernas höjande över grundbeloppen. Då emellertid, såsom också departementschefen påpekat, en framtida riksdag är oförhindrad att ändra eller upphäva en sådan maximibestämelse, har riksdagen avstått därför. I stället har riksdagen tagit fasta på departementschefens uttalande, att det finge anses självfallet, att, där skattebehovet icke krävde uttagande av skatt, motsvarande fulla grundbeloppen, en lägre procentsats än 100 procent därå borde komma

till användning, samt å den likaledes i propositionen antydda förutsättningen, att högre skatt än 200 procent av grundbeloppen icke kunde tänkas komma i fråga. I sistnämnda avseende vill riksdagen dessutom framhålla, hurusom de sakkunniga, vilkas förslag i ämnet legat till grund för Eders Kungl. Maj:ts förslag, visserligen också räknat med möjligheten att uttaga 200 procent av grundbeloppen, men därvid utgått från tariffer med maximisatser av 10 procent. Med hänsyn till den skärpning, de nu föreslagna tarifferna innesluta, torde kunna ifrågasättas, om ej det av departementschefen förutsatta maximum vid praktisk tillämpning finge underkastas någon reduktion.

Från skatteteknisk synpunkt hava de nya tarifferna icke givit rum för någon anmärkning. I detta hänseende äga de obestridligt företräde framför de nuvarande.

Det är ett känt förhållande, att under kristiden ett mycket stort antal bolag intjänat högst betydande vinster, som de till avsevärd del fonderat genom att öka antingen aktiekapitalet (genom utdelning av s. k. gratisaktier) eller ock reservfonden. Villkendera vägen som valts, har detta haft till följd, att inkomstprocenten, d. v. s. inkomstens storlek i procent av kapitalet, vid inkomstberäkning för påföljande taxering blivit lägre, oaktat inkomstbeloppet ej minskats. Detta har ansetts vara en oberättigad förmån för just de kapitalstarka bolagen. Därjämte och kanske i än högre grad har det ansetts såsom obehörigt, att genom de stora fonderingarna allt större delar av bolagens årsinkomster undgått dubbelbeskattning.

I enlighet med dessa synpunkter föreslog Kungl. Maj:t i proposition nr 395 till 1918 års lagtima riksdag bl. a. ändrad lydelse av 20 § i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt. Enligt förslaget skulle vid beskattningen hänsyn få tagas endast till den del av aktiekapitalet, som motsvarade verkligt, av delägarna gjort tillskott och endast till så stor del av reservfonden, som motsvarade femtio procent av det belopp, vartill aktiekapitalet skulle få beräknas. Dock skulle aktiekapital, som blivit före den 1 januari 1915 anmält såsom inbetalt, få tagas i beräkning utan avseende på om det tillskjutits av delägarna eller ej, och skulle reservfond få beräknas till det belopp, vartill den hade uppgått vid nyssnämnda tidpunkt, ökat med vad sedermera tillagts fonden av vid aktieteckning (aktieemission till kurs över pari) inflytna medel. Om på detta sätt kapitalbegreppet gjordes snävare, skulle inkomstprocenten bli högre och skattebeloppet större samt indirekt en alltför stark fondering i sin mån motverkas. Detta förslag avstyrktes

dock av bevillningsutskottet, vars hemställan bifölls av första kammaren, medan andra kammaren biträdde en reservation till förmån för Kungl. Maj:ts förslag. Vid gemensam votering segrade första kammarens mening.

I förevarande proposition har Eders Kungl. Maj:t sökt frågans lösning på en annan väg, nämligen genom en direkt å fondavsättningen utgående skatt. Bestämmelser om en sådan skatt äro upptagna i de föreslagna 2 och 3 mom. i 18 § skatteförordningen. Till skillnad från den vanliga inkomstskatten (*A-skatt*) har ifrågavarande skatt benämnts *B-skatt*.

Med denna skatt åsyftas att i viss utsträckning hålla staten skadelös för den skatteförlust, som orsakas därigenom att en del av ett bolags årsvinst fonderas i stället för att utdelas till delägarna och såmedelst undgår den dubbelbeskattning, som träffar utdelning. Genom att erlagga denna skatt fullgör, i grunden sett, bolaget en skattskyldighet, som egentligen åligger delägarna. Å andra sidan avses B-skatten icke skola hindra, att fonderade medel, som sedermera komma att utdelas, bliva i vanlig ordning beskattade hos delägarna. Härav följer, att till undvikande av trefaldig beskattning, B-skatten i dylikt fall bör återbäras.

B-skatten är således att betrakta som ett provisorium, en villkorlig skatt, som av staten uppbäres under viss förutsättning och behålles intill det eventuella inträffandet av en annan förutsättning. Bolaget förskotterar skatten i avbidan på även den faktiska skattskyldighetens överflyttande på delägarna och skattens uttagande i dess definitiva form. B-skattens sålunda angivna natur ändras icke av den omständigheten, att i många fall förutsättningen för återbäring aldrig kommer att inträffa, och att således B-skatten i sådana fall kommer att utgöra statens definitiva skatteintäkt i förevarande avseende.

B-skattens objekt är skattetekniskt bestämt till den del av bolagets A-taxerade inkomst, som icke utdelats till delägarna, dock efter avdrag för kronoutskylder samt vinstutdelning från försäkringsaktiebolag till försäkringstagarna. På grund av svårigheten att fixera det beskattningsbara beloppet tidigare måste med B-beskattningen anstå till året efter A-taxeringen. Liksom A-skatten erlägges B-skatten med viss procent av ett grundbelopp, som är föreslaget till tre procent. Belopp, som restitueras, beräknas efter den procent å grundbeloppet, som bestämts för året efter utdelningen.

Till grund för riksdagens avslag å den ovannämnda propositionen nr 395 i förevarande del synas hava i första hand legat praktiska betänkligheter därutinnan, att förslagets antagande skulle komma att i så

hög grad motverka även en sund kapitalbildning hos bolagen, att dessas behöriga konsolidering i många fall skulle äventyras. Därtill hava knutits principiella skäl såtillvida, att förslaget ansetts bryta den gällande principen om beskattningens avpassande efter inkomstens förhållande till kapitalet, varav syntes följa, att såsom kapital även borde anses allt det bundna kapital, varav inkomsten utgjorde avkastning.

Det föreliggande förslaget om B-skatt lämnar sistnämnda princip orubbad. Däremot torde det kunna befaras, att denna skatt, åtminstone i den storlek, som ifrågasatts, kommer att i vissa fall medverka till överdriven utdelning och hindra behörig fondbildning. Denna risk skulle dock kunna minskas, om B-skattens grundbelopp något nedsattes. Riksdagen har i sådant avseende ansett en nedsättning till två procent vara skälig.

Vad B-skatten i allmänhet beträffar, torde den böra betecknas mera som en praktisk nödfallsutväg än som en rationell skatteform. Svårigheten att finna en bättre lösning torde dock motivera dess antagande.

Med utgångspunkt från B-skatten har Eders Kungl. Maj:t sökt lösa jämväl det mycket omtvistade spørsmålet rörande beskattningen av tillgångar, som tillfalla delägarna vid bolags upplösning och i vissa därmed beslätade fall.

Rättspraxis lär på förevarande punkt vara stadgad därutinnan, att beskattningsbar utdelning å aktier icke anses vara för handen, då, i sammanhang med bolags upplösning, till delägare utbetalas hans andel i bolagets kapitaltillgångar. Gör delägare därvid en vinst, blir beskattningen av denna beroende av de allmänna reglerna för beskattning av vinster av tillfällig natur (realisationsvinster). Ej heller anses någon beskattningsbar utdelning föreligga, om ett bolag uppgår i ett annat och aktieägarna i det äldre bolaget i utbyte mot sina aktier erhålla aktier i det nya bolaget.

Förevarande spørsmål var 1913 föremål för riksdagens uppmärksamhet. Med anledning av en i ämnet väckt motion anhöll riksdagen på förslag av bevillningsutskottet i skrivelse den 30 maj 1913, att Kungl. Maj:t täcktes föranstalta om utredning, huruvida och i vad mån, då ett aktiebolag eller solidariskt bankbolag upplöstes, bolagets uppsparade tillgångar, vilka icke utdelades förrän i sammanhang med bolagets upplösning, måtte kunna göras till föremål för inkomstbeskattning hos delägarna, samt för riksdagen framlägga det förslag till ändring i gällande författningar, som av utredningen kunde föranledas.

I berörda skrivelse erinrade riksdagen, hurusom olägenheter från beskattningssynpunkt kunde framträda i många fall av bolags upplösning och tillgångarnas utskiftande bland delägarna. »Vad därvid utdelas», heter det i skrivelsen, »blir, med nu gällande bestämmelser, i regel skattefritt, ehuru i utdelningen ofta nog ingå medel, som, materiellt sett, borde beskattas. Detta förhållande kan inbjuda till bestämmelsernas kringgående, exempelvis så att ett bolag, som, på grund av sitt ändamål att t. ex. köpa och stycka en fastighet eller exploatera ett patent, är av kort varaktighet, underlåter att utdela eventuell vinst förrän i sammanhang med bolagets upplösning. I sådana och andra liknande fall synes orättvist, att vinster, som, där de omedelbart hade utdelats, blivit utan tvekan beskattade, skola undgå skatt blott därför, att de i stället under några år fonderats för att sedan på en gång falla aktieägarna till.»

I den ovanberörda propositionen nr 395 ingick ett förslag till ändrad lydelse av avdelning 4:o) i de vid skatteförordningen fogade särskilda anvisningarna till ledning vid taxeringen. Enligt detta förslag skulle såsom beskattningsbar utdelning från aktiebolag upptagas jämväl vad som vid bolags upplösning tillskiftades delägare utöver den å honom belöpande andel i de bolagets tillgångar, till vilka enligt 20 § i skatteförordningen i dess i propositionen föreslagna lydelse hänsyn skulle få tagas vid bestämmandet av bolagets inkomstprocent.

Detta förslag fick dela det öde, som, enligt vad ovan nämnts, drabbade propositionen i övrigt.

I det sakkunnigförslag, som ligger till grund för förslaget om B-skatt, ingår även ett förslag till ordnande av beskattningen vid bolags upplösning. De sakkunniga hava låtit restitution av B-skatt äga rum även beträffande fonderade medel, som först vid bolagets upplösning tillfalla delägarna. Å andra sidan hava de föreslagit, att i fråga om aktie, som förvärvats genom köp eller byte, den vinst, som aktieägares skifteslott kunde anses innebära, skulle beskattas såsom tillfällig realisationsvinst oberoende av den tid, han innehåft aktien. Denna skattskyldighet skulle inträda oberoende av sättet för bolagets upplösning och utan hänsyn till vilka medel, som inginge i skifteslotten. Med skifte vid upplösning hava de sakkunniga i förevarande hänseende likställt utdelning av medel under bolags bestånd till följd av aktiekapitalets nedläggning.

Eders Kungl. Maj:t har icke upptagit de sakkunnigas förslag i denna del utan i stället accepterat ett av kammarrätten framställt förslag, att restitution av B-skatt skulle begränsas till fall av utdelning »i vanlig

ordning», varigenom B-skatten bleve definitiv i fråga om fonderade medel, som tillfölle delägarna i skifte eller till följd av aktiekapitalets nedsättning. Bestämmelse härom är innefattad i 19 § 3 mom.

I ovan ej berörda delar har Eders Kungl. Maj:ts förslag rörande ändringar i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt icke påkallat några erinringar. I konsekvens med de nya bestämmelserna i förordningen har det i avdelning 7:o) av de vid densamma fogade särskilda anvisningarna anförda exemplet på fall av efterbeskattning funnits böra kompletteras.

Under åberopande av vad här ovan anförts, får riksdagen för Eders Kungl. Maj:ts tillkännagiva, att riksdagen, som icke kunnat oförändrat godkänna Eders Kungl. Maj:ts ovan intagna förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt, antagit samma förslag med de ändringar i vad Eders Kungl. Maj:ts föreslagit beträffande 9 §, 18 § 1 mom. b), 19 § 2 och 3 mom. samt avdelning 5:o) i de vid förordningen fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen, att dessa stadganden erhålla nedanstående lydelse, samt med det tillägg, att avdelning 7:o) i berörda anvisningar erhåller här nedan införd avfattning: ¹⁾

9 §.

Vid uppskattning av inkomst ur inkomstkälla, som i 7 § omförmäles, må, utom i det fall att ersättning för bestridande av särskilda med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 § förmäles, blivit av staten särskilt anvisad, avdrag ske för alla utgifter för inkomstens förvärvande eller bibehållande, såsom:

arrende- eller hyresavgift; — — — — — underhåll av fastighet och inventarier;

avlöning, kost och övriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden, arbetare och hemmavarande barn, för de sistnämnda dock endast i fall de uppnått 21 år eller ock själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt;

kostnad för nödigt biträde i hemmet, för det fall att gift kvinna av förvärvsverksamhet är i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel, skolande avdraget ske från hennes inkomst av dylik

¹⁾ Ändringar i Kungl. Maj:ts förslag äro utmärkta med *kursiverad stil*. *Spärrad kursiv* anger, att kursiveringen är avsedd att bibehållas i författningen.

verksamhet, med iakttagande av att avdraget i intet fall må överstiga 400 kronor;

kontors- och andra förvaltningskostnader — — — —.

18 §.

1 mom. — — — — —

b) Utöver ortsavdraget äger skattskyldig, vilken är gift eller har hemmavarande eller av honom helt eller delvis underhållna barn, vilka icke uppnått 21 år och icke själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, erhålla avdrag (*familjeavdrag*) dels med 200 kronor för varje sådant barn, dels ock med 200 kronor för hustru, om skattskyldig är gift, eller för husföreståndarinna, om skattskyldig är ogift (*varmed jämställs, att skattskyldig är änklings, änka eller franskild*).

För barn, vilkas föräldrar båda leva men icke äro gifta med varandra, skall, därest enligt ovan givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag, endast modern eller, om barnet vistas hos fadern, endast denne åtnjuta avdrag.

— — — — —

19 §.

— — — — —

2 mom. Utöver den inkomstskatt, varom i 1 mom. är stadgat, skall av där omförmält bolag erläggas inkomstskatt med viss procent av ett grundbelopp, vilket utgör två kronor för varje fullt hundratal kronor av den del av bolagets nästföregående år till beskattning enligt nyssnämnda moment taxerade inkomst, som icke i vanlig ordning utdelats till delägarna; dock efter avdrag av de å sagda inkomst belöpande kronoutskylder, ävensom, i fråga om försäkringsaktiebolag, av vinstutdelning till försäkringstagare eller av för samma ändamål reserverade medel. (*B-skatt*)

3 mom. I den mån enligt 2 mom. beskattade tillgångar i vanlig ordning utdelas, äger bolaget åtnjuta restitution med viss procent av ett grundbelopp, vilket utgör två kronor för varje fullt hundratal kronor av de till delägarna sålunda utdelade tillgångar, skolande därvid iakttagas, att sammanlagda beloppet av restituerade medel icke må uppgå till högre belopp än de av bolaget enligt 2 mom. erlagda skattemedel. Restitution sker i den ordning, som är stadgad i fråga om restitution av kronoutskylder.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.*5:o) Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.*

Avdrag är medgivet:

1) för alla omkostnader — — — — kronoutskylder.

Avdrag får således ej göras — — — — egen bostad o. d.

Däremot är avdrag medgivet — — — — belastar sin affär med utgifter härför. För lön och underhåll åt hemmavarande barn, som deltaga i rörelse eller yrke, äger skattskyldig göra avdrag med fulla värdet av omförmälda förmåner, därest barnet uppnått 21 år eller särskilt taxeras för sin inkomst. I andra fall må avdrag för lön och underhåll åt hemmavarande barn icke äga rum, liksom å andra sidan lönen och underhållet icke skola upptagas såsom inkomst för barnet. Gift kvinna, som av förvärvsverksamhet är i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel, äger att från sin inkomst av dylik verksamhet avdraga kostnaden för nödigt biträde i hemmet, dock högst 400 kronor. Skulle efter avdraget kvinnans inkomst av sådan verksamhet utvisa underskott, får underskottet, i den mån det föranledes av nyssnämnda avdrag, icke enligt 3) i denna punkt avdragas från annan inkomst.

Även indirekta kostnader — — — —.

7:o) Om efterbeskattning.

Genom — — — — riktigt belopp.

Exempel. En inom ortsgrupp III bosatt gift skattskyldig med två barn har år 1921 uppgivit sin inkomst till 10,000 kronor och sin förmögenhet till 120,000 kronor. I anledning härav har hans taxerade belopp upptagits till 12,000 kronor, det beskattningsbara beloppet till 9,900 kronor och inkomst- och förmögenhetsskattens grundbelopp till 297 kronor. Då inkomst- och förmögenhetsskatt sagda år utgått med 120 procent av grundbeloppet, har skatt påförts honom med 356 kronor 40 öre. År 1923 upptäckes, att den skattskyldiges uppgift varit oriktig, i det att inkomsten utgjort 15,000 kronor och förmögenheten 150,000 kronor. År 1921 hade sålunda det taxerade beloppet bort upptagas till 17,500 kronor, det beskattningsbara beloppet till 15,400 kronor och grundbeloppet till 516 kronor, i följd varav inkomst- och förmögenhetsskatt bort utgå med 619 kronor 20 öre. Följ-

aktligen skall år 1923 utan sammanblandning med den taxering, som då må varda den skattskyldige åsatt för inkomst och förmögenhet år 1922, genom efterbeskattning påföras honom inkomst- och förmögenhetsskatt, svarande emot skillnaden emellan vad han i verkligheten för år 1921 erlagt och vad han bort erlägga, eller med 262 kronor 80 öre.

Sitt beslut i fråga om Eders Kungl. Maj:ts med förevarande proposition framlagda förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering kommer riksdagen att i annat sammanhang för Eders Kungl. Maj:t tillkännagiva.

Stockholm den 18 juni 1919.

Med undersåtlig vördnad.
